

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (MISSIA)

Ἡ Δευτέρα 31^η Μαΐου, / 13^η Ἰουνίου 2022, ἐωρτάσθη ὡς Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετ' ἰδιαιτέρας τιμῆς καί λατρείας πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν ἐν τῇ Νέα Πόλει τῶν Ἱεροσολύμων οὐχι μακρὰν τῆς Νέας Πύλης τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς (MISSIA) τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν περικαλλῆ καί μεγαλοπρεπῆ Ναόν τοῦτον προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Προκαθημένου τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξάνδρου καί ἄλλων ἱερέων τῆς MISSIA, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῶν μοναζουσῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καί μετέχοντος εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐκ Ρωσοφώνων καί Ἀραβοφώνων. Πρὸς τὸ εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Καί ἰδού ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους», (Λουκ. 24,49), λέγει Κύριος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ.

Ὅσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα π. Ἀλέξανδρε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί Πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ. Κυρίλλου ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τούτῳ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς τῆς ἀδελφῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν «αὐτὸ τὸ Πανάγιον καί Ζωοποιόν καί Παντοδύναμον Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ ὁμότιμον καί ὁμοούσιον καί ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ».

«Σήμερον, κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν καί Πνεύματος ἐπιδημίαν καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν. Καί τὸ μυστήριον ὅσον! ὡς μέγα τε καί σεβάσμιον».

Ὦντως, τὸ μυστήριον τοῦτο, δηλονότι τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πληρώσεως ἀπάντων τῶν μαθητῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν ᾧ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό (Πράξ. 2,1-2) εἶναι μέγα καί σεβάσμιον. Καί τοῦτο, διότι ἀφ' ἐνός μὲν οἱ Ἀπόστολοι «ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καί ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. 2,4)· καί ἀφ' ἐτέρου δέ τὸ Ἅγιον τοῦτο Πνεῦμα εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου

καί Σωτήρ ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ συγκροτοῦντος ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Κατά δέ τόν λόγον Κυρίου «Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24). Αὐτό δέ «τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἦν μέν ἀεί καί ἔστι καί ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον ἀλλ' ἀεί Πατρί καί Υἱῷ συντεταγμένον καί συναριθμούμενον», ὡς θεολογεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος.

Κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον: «Ὁ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστίν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. 5, 22-23). Ἀναφερόμενος εἰς τά διάφορα πνευματικά χαρίσματα, ὁ σοφός Παῦλος λέγει: «πάντα δέ ταῦτα ἐνεργεῖ τό ἐν καί τό αὐτό Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται. Καθάπερ γάρ τό σῶμα ἐν ἐστὶ καί μέλη ἔχει πολλά, πάντα δέ τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐνός, πολλά ὄντα, ἐν ἐστὶ σῶμα, οὕτω καί ὁ Χριστός· καί γάρ ἐν ἐνί Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν», (Α' Κορ. 12, 11-13).

Τό ἐν τοῦτο σῶμα, εἰς τό ὁποῖον ἐβαπτίσθημεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνεκεντρίσθημεν διὰ τῆς δωρεᾶς καί τῆς κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἐνεδύθημεν τόν νέον ἄνθρωπον (Πρβλ. Κολ. 3,10). Διό καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τόν λόγον τοῦ Κυρίου: «συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω», (Ἰωάν. 6,7) λέγει: «Δεῖ γάρ πάντας ἡμᾶς κοινωνοὺς καί μετόχους γενέσθαι τῆς θείας αὐτοῦ φύσεως, εἴπερ ἔδει τήν οἰκείαν ἀφέντες ζωὴν εἰς ἐτέραν μετασκευάζεσθαι· ἀλλ' ἦν οὐχ ἐτέρως τούτου δύνασθαι τυχεῖν, εἰ μή διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κοινωνίας τε καί μετουσίας· ὅ γε μήν οἰκείος τούτου καιρός μετὰ τήν τοῦ Σωτήρος ἐπιδημίαν ἐστί». [Καί ἀπλούστερον, ἦτο ἀνάγκη δι' ἡμᾶς νά γίνωμεν κοινωνοί καί μέτοχοι τῆς θείας φύσεως τοῦ Λόγου, ἢ μᾶλλον νά ἀφήσωμεν τήν ἰδίαν ἡμῶν ζωὴν καί νά μεταμορφωθῶμεν εἰς ἄλλην καί ἀναπλασθῶμεν ἐν καινότητι ζωῆς εὐάρεστον τῷ θεῷ. Ὅμως ἦτο ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς νά τύχωμεν τούτου κατ' ἄλλον τρόπον, εἰ μή μόνον διὰ τῆς κοινωνίας καί μετοχῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ δέ πλέον πρέπων καί κατάλληλος καιρός διὰ τήν ἀποστολήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς καθόδου αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς ἦτο ἐκεῖνος ὁ καιρός μετὰ τήν ἀναχώρησιν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ].

Ἡ δύναμις καί ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός: «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Ὅντως, τό Ἅγιον Πνεῦμα κατελθόν ἐπὶ τούς Ἀποστόλους κατέστησεν τὰς καρδίας αὐτῶν καθαρὰς καί ἐνεκαίνισεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς αὐτῶν «Πνεῦμα εὐθές» τοῦτέστιν αὐτό τό τοῦ θεοῦ Πνεῦμα, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος. Κατά δέ τόν Ὁριγένην «Πρῶτον δέ καρδία κτίζεται καθαρὰ, εἴτα ἐπὶ ταύτῃ εὐθέως πνεῦμα ἐγκαινίζεται τοῖς ἐγκάτοις, ὡς λέγει καί ὁ ψαλμωδός «Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαινίσον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου», (Ψαλμ. 50,12).

Αὐτό τοῦτο τό εὐθές πνεῦμα, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό Πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος καί εἰρήνης. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τό Πνεῦμα τό τηροῦν τήν ἐνότητα μεταξύ τῶν πιστῶν, ἀλλά καί τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς... ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε..., σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Ἐν σῶμα καί ἐν Πνεῦμα, καθὼς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως

ὑμῶν», (Ἐφ. 4, 2-4). Παρομοίως παραινεῖ τοὺς Χριστιανούς τῆς Φιλαδελφείας ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος λέγων: «Τὴν ἔνωσιν ἀγαπᾶτε, τοὺς μερισμούς φεύγετε· μιμηταί γίνεσθε Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ αὐτός τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ».

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ Ἀπόστολοι ἐλάλουν ταῖς γλώσσαις, τῶν ἐκ παντός ἔθνους παρεπιδημούντων εἰς Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ, (Πρβλ. Πράξ. 2, 1-11).

Τὰ μεγαλεῖα ταῦτα τοῦ θεοῦ, τοὔτέστιν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (Ἐφ. 4, 1-4) καλούμεθα πᾶσαι αἱ κατὰ τόπους ἀδελφαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ ἀναδείξωμεν παντὶ τρόπῳ καὶ σθένει ἐν τῷ σημερινῷ κόσμῳ τῆς συγχύσεως, τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἀποστασίας, ἀκούοντες εἰς τὴν πνευματοκίνητον φωνὴν τοῦ ὑμνωδοῦ: «Γλῶσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιίας, γλῶσσαι δέ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε θεός τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστός τοὺς ἁλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «ὡς φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» παρακαλέσωμεν τὴν θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ θεοῦ τὴν «τῷ Λόγῳ σάρκα δανείσασαν», ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς σκηνώσῃ ἐν ἡμῖν τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας. Μετά τοῦ ὑμνωδοῦ ἱκετευτικῶς εἶπωμεν: «Ἐγγίσον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὥσπερ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτόν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τό Πανάγιόν σου Πνεῦμα».

Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε τράπεζα, παρατεθεῖσα εἰς τὸν προσκείμενον εἰς τὴν MISSIA χῶρον τοῦ ξενοδοχείου Σεργκέϊ. Εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην ὠμίλησε καὶ πάλιν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Dear Father Alexander,

Mr Ambassador,

Your Eminences,

Your Graces,

Members of the Diplomatic Corps,

Beloved Monastics,

Sisters and Brothers in Christ,

Today we have been blessed to celebrate once again the Divine Liturgy on the Monday of the Holy Spirit in this great church dedicated to the Holy Trinity.

As we have sung joyfully today:

When the Most High came down and confounded tongues of men,

He divined the nations.

When he dispensed the tongues of fire, he called all to unity,

And with one voice we glorify the Most Holy Spirit.

(Kontakion of the Feast)

So we rejoice in the unity to which we have been called in our beloved Orthodox Church.

We come to this feast today with the words of the Psalmist in our hearts:

Create in me a clean heart O God,

And put a new and right spirit within me.

(Ps. 50[51]:10)

We are commanded to maintain the unity of the Spirit in the bond of peace, precisely because there is one body and one Spirit (Eph. 4:30).

As we gather here, we do so in the full realization of the challenges that we face in our world and in our Church. These challenges should come as to no surprise to us, because even in the scriptures we are given warnings.

In the Gospel of Saint Luke, we read that there will be *on the earth distress among nations, violence, fear and distress of every kind* (cf. Luke 20:20-28). Nor is the Church safe from such dangers, as Saint Paul warns that there should be *no divisions* (the Greek word is "schisms") *within the body, but the members MAY have the same care for one another* (1 Cor. 12:25).

We know full well that the truth is also of what Saint Paul goes on to say: *If one member suffers, all suffer together; if one member is honoured, all rejoice together* (1 Cor. 12:26).

But on this joyous celebration of the Holy Spirit we are reminded of the freedom that is the gift of the Holy Spirit in the Church: Now the Lord is the Spirit, and where the Spirit of the Lord is, there is freedom (2 Cor. 3:17). This is the freedom that is the guarantee of our peace and our unity, a freedom that is not just for the Church, but for all mankind. For as the hymnographer reminds us at Pentecost the Most High called *all into unity*.

In our world today, people of religious faith, and especially Christians, are in many places under pressure. Globalization threatens the uniqueness of cultures, societies, and religious traditions. The Church of Jerusalem, as the Mother of all the Churches, gives her life for the unity of the Church, and down the ages the Patriarchate has been the guardian and the guarantee of the Christian values of the Scriptures and the Holy Tradition. Just as our Lord Jesus Christ longed to gather the children of Jerusalem together as a mother hen gathers her chicks under her wings, so the Church of Jerusalem has gathered her children for protection and succour (cf. Matt. 23:37).

At the first Pentecost, the people heard the disciples speak to them of the great deeds of God (Acts 2:11). This is the role of the mission of the Church of Jerusalem, to be a witness of the great deeds of God, and to embody in our life the freedom and the unity that are God's gifts to the Church and to the human family.

MAY God grant us all the Heavenly Comforter, the Spirit of truth, the treasury blessings which fill all things, so that we MAY reflect more clearly the freedom and unity to which we are called.

Thank you".

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς